

Nr. 33.

Søndag den 18. Maj.

1890.

Ungdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.

(Fortsat.)

Ekil alle Sider laa de første grønne Rugagre mellem det mørke Nøje-land og lyfte i Solen. Der nebe blaanedes Fjorden mellem de dampende Bakker, og over hele Landet laa en Luft saa grødefugtig, saa foraarablu, saa fyldt med Sol og forjættende Fuglekvadder, som kunde Sommeren holde sit Indtog, hvad Dag det skulde være. Paa Himlen var ikke en Sky, fra alle Hytter og Gaarde milevidt omkring steg Middagsrøgen lodret til Vejrs; ikke en Vind rørte sig.

Kapellanen fulgte en Sti, der steg langsomt ned ad Bakkefraaningen og derfra gik over en Række øde Udmarker ud til Fjorden.

Her havde han i Vinterens Løb haft sin daglige Spaseregang. Naar Mismod og Træthed havde gjort hans Tanker tunge hjemme mellem Bøgerne, havde han søgt Trøst ude i Naturen. Her ude var alt ham saa nyt og forfriskende. Fra den Vinterstorm, hvori han i sin Tid var ankommen, og til den første Vaarbrudning i Mart og Elov, havde han iagttaget disse Skuespil saa interesseret som et Barn. Han havde aldrig troet, at der kunde være noget saa fængslende i selv en skyggra Himmels tunge Vandring. Hans Hjerte var formelig kommet til at banke, da han saa den første grønne Spire dukke op af en Grøftbund.

Dg den første Lærte! — Han kunde aldrig glemme, hvor lynlaet han var bleven, da han en Dag allerede i Begyndelsen af Februar pludselig hørte den kvadre sommerligt over hans Hoved, mens alt endnu laa i stivnet Vinterdød omkring ham.

Nede ved Stranden havde han fundet sin Vndlingsplads. Her kunde han staa i timevis med Ræppen bag paa Ryggen og stirre ud paa Maagerne, der slagrede i Flok over Stenene, snart strigende og faade, snart kredsende stumme om et og samme Punkt i Luften, som om de tav med en vigtig Hemmelighed.

Dette fortrolige Samliv med Naturen gav ham Erstatning for hans Ensomhed eller bragte ham i hvert Fald til for et Øjeblik at glemme den. Naar han vandrede

over de øde Marker med sin simple Egetøj, der efterhaanden var bleven ham kær som en trofast Ven, følte han, at han alligevel her havde fundet lidt af den Fred og Glæde, han havde længtes efter. Her var Frihed, her var Sundhed og Liv. Hvor han huede de Staller der inde i Byerne, der ikke vidste, hvad det vilde sige at fylde Lungerne med ubesmittet Luft; der gik og pinte sig selv i Konvalescensens trange Snørleliv og hidsede sig op til al Slags unaturlig Lyst, fordi de ikke kendte den store ensfoldige Glæde, som Guds fri Natur skænkede. Øjeblikket Liv! Og det havde han levet med! Han forstod det næsten ikke længere. Kun et forstod han — hvad der end maatte ske, aldrig vilde han vende tilbage til det. Tusinde Gange hellere vilde han leve hele sit Liv som Gneboer her, kun i Samkvem med sin Gud, end synke tilbage i den Glendighed, hvorfra han som ved et Under var bleven frelst.

... Han var kommen ned til Vandet og saa sig om efter Maagerne. Men i Dag var Stranden tom. Solen og Luftens Stilhed havde drevet Flokkene ud mod Fjordmundingen og Havet. Der var ikke en Fugl at se over hele den blanke Vandflade.

Saa stod han da og saa over mod de fjerne grønne Strænder ovre paa den anden Side, der

med Kirker, Møller og hvidkalkede Huse spejlede sig i Rysvandet. Der var en vidunderlig Klarhed i Luften. Skønt Afstanden fra Ryst til Ryst paa dette Sted var henimod en Mil, kunde han se endog Søndagsvognene, der kørte der ovre paa Vejene. En Fisterbaad med rødbartet Sejl og to Arer gled ud fra en lille By umiddelbart ved Rysten. Han fulgte den med Øjnene, indtil den forsvandt langt borte i Horisonten.

Pludselig vattede han ved, at nogen rømmede sig bag ved ham.

Han vendte sig om og saa en lille tyk, halvgammel Mand med lobben Rabuds paa Hovedet, store Træstøvler og en Alale-Rube paa Ræffen.

„Goddag, Deres Velærverdighe!“ sagde han og slog ud med den Haand, han havde fri. „Nej se, man skal træffe Velærverdigheden her!“

Emanuel blev forlegen over at overrastes i sine Drømmerier. Han var ikke vant til at træffe Folk paa disse øde Steder.

„Ja, Velærverdigheden kender mig maaste ikke igen,“ vedblev den tykke Mandskling og grinte bredt under nogle graahvide Skægstubbe.

„Nej — jeg tror ikke —“

„Det er ellers mig, de kalder for Lars Sejler, skal jeg sige Dem, saa har De vist nok hørt mit Navn nævne, tænker jeg. Men for Resten har vi da ogsaa snakket sammen før.“

„Ja,“ sagde Emanuel raadvild og ledte i sin Gufommelse. „Jeg erindrer sandelig ikke i Øjeblikket —“

„Kan Velærverdigheden ikke huske den Aften i Vinter, da Velærverdigheden agede over til Anders Jørgen i Skibberup — den Gang Pigebarnerne havde den her stemme Syge. Vi var justement ude og kaste Sneen, om De husker det — vi Bymænd fra Skibberup. Kan Velærverdigheden ikke huske, vi var henne at hilse paa Dem, for vi havde jo den Gang ikke set Dem før — ja, vi var saamænd saa.“

„Nej, virkelig var det Dem,“ sagde Emanuel oplivet og gik hen og rakte ham Haanden. „Ja, saa husker jeg Dem godt og har ogsaa hørt Dem omtale.“

„Naa, lige saa præcis — og tak for Haandslag,“ sagde den gemtylige Tyktak og slog sin røde